

VENUS IN LIBRA

JAOUAD ALLOUL / TONEELHUIS

CONCEPT & TEKST

Jaouad Alloul & Jeroen Vanluyten

REGIE

Jaouad Alloul

DRAMATURGIE

Jeroen Vanluyten

COMPOSITIE MUZIEK

Jaouad Alloul & Jan D'Haene

COMPOSITIE ELEKTRONISCHE MUZIEK

Hanne Torfs

MUZIKANTEN

Jan D'Haene, Dirk Fryns, Juno Kerstens
& Hanne Torfs

CHOREOGRAFIE JAOUAD ALLOUL & HENDRIK LEBON

Jonas Vandekerckhove

CHOREOGRAFIE CREATUREN V/D NACHT

Sagí Amir Gross

SCENOGRAFIE

Daphne Okon

LICHTONTWERP

Tim Clement

KOSTUUMONTWERP

Mario Leko

CREATUREN VAN DE NACHT

Jaouad Alloul als Coco
Hendrik Lebon als Bibi
Dirk Fryns als Didi
Hanne Torfs als DJ Vulva
Juno Kerstens als Juno
Jan D'Haene als Triton
Mick Galliot Fabré als Judas
Naomi Celis als Twixie Quinn
Elaine Hakkaart als Stella
Saloua Hassani als Sira
Joep Lange als Juicy Joseph
Klaas Mertens als Miss Vomité Rosé
Faisal Muhammadu als Zibo
Helder Onkelinx als Gustaph
Lieke Oolders als Nancy Nightmare
Lilith Pas als Lady Lazarus
Dane Schippers als Sean Piñon
Flora Van Canneyt als Kiwi

PRODUCTIELEIDING

Mien Muys

TECHNISCHE PRODUCTIELEIDING

Bram Delafonteyne

REGIEASSISTENTIE

Lutje Lievens

STAGE REGIE ASSISTENTIE

Emilie Vandenberghe

UITVOERING GELUID

Jeroen Kenens

UITVOERING LICHT

Bert Demeulenaere, Emmanuel Desmyter
& Maarten Dockx

DECOR TECHNIEK

Sabbo Verleye

UITVOERING DECOR

Decoratelier Toneelhuis

UITVOERING KOSTUUMS & PRUIKEN

Monique van Hassel, Kathleen Van
Mechelen, Kasia Mielczarek, Tanya
Maldonado, Sulhee de Winne-Wouter,
Gulia Azratova & Jetse Kauwenberghs

TONEELMEESTER TONEELHUIS

Pim Janssen & Kris Depuydt

TECHNIEK TONEELHUIS

Raf Joossens, Sam Geerts, Brian Doms,
Eva Dermul, Antoine Maes & Dewi Mik

MET DANK AAN

Johan Petit, Markus Weis, Paulo Henrique
Lutosa, Céline Buren, Marloes Dadswell,
Lio Merckx, Koninklijk Conservatorium
Antwerpen en De Nieuwe Spelers

PRODUCTIE

Toneelhuis

MET DE STEUN VAN

de tax shelter van de Belgische federale
overheid & Casa Kafka pictures tax
shelter

TONEELHUIS

© Kurt Van der Elst

VENUS IN LIBRA

IN NACHTCLUB 'THE LAST MERMAID' GEVEN DE CREATUREN VAN DE NACHT TOE AAN HUN WARE IK. MAAR DE VELE TOETERS EN BELLEN VERBERGEN EEN DIEPE MALAISE. EEN GEVAARLIJK SWINGENDE THEATRALE BELEVENIS, EEN CHAOTISCH PUNK QUEER CONCERT.

Wie ben jij als je te diep in het glas kijkt?

Wie ben jij als er niemand kijkt?

Wie ontmoet je als je jezelf tegenkomt?

Wie raak je kwijt als je jezelf verliest?

Draag je een masker of draagt het masker jou?

Als de nacht valt, komt onze dierlijke kant naar boven. Plaats van afspraak is 'The Last Mermaid', een nachtclub waar Coco als koningin van de nacht over de dansvloer regeert.

Met een mix van muziek, spoken word en dans geven de creaturen van de nacht toe aan hun ware ik. De roaring twenties in volle orgie. Geen (on)deugd wordt vergeten, geen roesmiddel blijft onaangeroerd. Maar de vele toeters en bellen verbergen een diepe malaise. Coco confronteert, balanceert, reikt een spiegel aan waarin de samenleving haar ware gelaat toont, en het is allerminst een fraai zicht. Als geen ander durft zij te vragen: *who will be the last one standing?*

De aanleiding voor deze voorstelling was voor Jaouad Alloul het moment waarop een EU-parlementair met een anti-LGBTQIA+ agenda tijdens de lockdown betrappt werd op een seksfeest voor homomannen. Het toonde een hypocrisie en een machtsvertoon waar dringend een einde aan moet komen.

Venus In Libra is een manifest, een dialoog, een radicaal verzet tegen alles wat conservatief is. *Venus In Libra* zoekt naar balans in een wereld die maar niet van zijn fouten leert. Er is nood aan transparantie, verzachting, vervrouwelijking. Radicale liefde en seks met toestemming. Individuele expressie en collectieve bewustwording. Gulle ontmoeting en innige omarming. Wie vertegenwoordigt de status quo en aan welke kant van de (r)evolutie sta jij?

Jaouad Alloul: “I wanna be a glitch in the Matrix”

“*Venus In Libra* is een voorstelling over het nachtleven en de nachtclub. Mijn drag alter ego Coco werd thuis op de zetel geboren, tijdens de coronapandemie. Samen met Jeroen Vanluyten bedacht ik voor haar ‘The Last Mermaid’: een nachtclub op de bodem van de oceaan. Het zou aanvankelijk weer een solovoorstelling worden, zoals *De Meisje*, maar ik besefte al snel dat een nachtclub niet zonder creaturen van de nacht en muzikanten kan, dus is het een immersieve muziekvoorstelling met twaalf performers, een danser en vier muzikanten geworden. De Bourla wordt omgetoverd tot een nachtclub met installaties van Daphne Okon, het publiek komt niet langs de vertrouwde weg naar binnen maar neemt de zijingang.

Coco opent de deuren van ‘The Last Mermaid’ zodat creaturen en het publiek er kunnen schuilen. Hun geheimen zijn veilig bij haar. Coco is een nachtraaf, een dragqueen, een moederfiguur die de wereld graag een spiegel voorhoudt. De hypocrisie in de wereld frustreert haar. Mij ook. Ik was woedend toen ik het nieuws las over het EU-parlements lid met een anti-LGBTQIA+-agenda die tijdens de lockdown betrappt werd op een seksfeest voor homomannen. Hij staat voor mij symbool voor de hypocrisie in de wereld: overdag keurig en openlijk anti-LGBTQIA+, 's nachts lockdownfeestjes afschuimen. Zelf ben ik een open boek, *what you see is what you get*. Met mijn werk wil ik dingen bespreekbaar maken door ze liefdevol van de schaduw naar het licht te brengen. Door te spreken over zaken die anders onder de mat geschoven worden, er menselijk mee om te gaan. Mens-zijn komt nu eenmaal met fouten maken, met dierlijke drijven. Aan ons om eraan toe te geven en ervoor uit te komen, om alle ogenschijnlijke tegenstellingen met elkaar te integreren. Voor mij is hypocrisie niet menselijk want het ontkent de complexiteit van het bestaan. De nacht is een vlucht en daar is op zich niks mis mee, zolang je achteraf maar thuis in de zetel gaat zitten en nadenkt over waarom en waarvoor je gevlucht bent.

Toen ik jonger was, vluchtte ik vaak de nacht in. Ik vluchtte voor de confrontatie met mijn familie, voor mijn eigen worsteling met mijn seksualiteit en mijn genderidentiteit. Ik wou de nacht voor het echte leven aanzien, maar het nachtleven is niet zo fantastisch. Ik wil het dus zeker niet glorificeren. Ik vind het ergens triest dat onze samenleving zo ontworpen is dat we het weekend en de nacht nodig lijken te hebben om te bekomen van onze levens. Mensen voelen zich vrijer in de nacht door intoxicaties. Als we *scheef gaan* tijdens een nachtje uit is dat vaak omdat we een soort van verdriet willen onderdrukken. Ik ga nog altijd graag uit en geef me met veel plezier over aan wat de nacht te bieden heeft: de waanzin, het vertier, het leven alsof er geen morgen is. Het is nog steeds een vlucht, ik ben ook maar een mens. Soms wil ik even niet bezig zijn met al die lagen van mijn identiteit.

Vijftien jaar geleden raakte ik betoverd door een dragqueen in een nachtclub. Ik wist meteen: dat wil ik ook! Dragqueens hadden nog niet de roem en de uitstraling die RuPaul's Drag Race en het internet er later aan gaven. Drag is zo oud als de straat. Het is spelen met gender maar dan op een artistieke manier, expressief en met veel humor. Het is camp maar meer dan het stereotiepe en het komische dat veel mensen ervan kennen. Het gaat voor mij over zelfexpressie en exploreren hoe je de wereld kan manipuleren door hoe je er uitziet. Elke drag is voor iedereen iets anders, het is iets wat je in het daglicht niet wil tonen.

Tijdens het maakproces van *Venus In Libra* vroeg ik aan de performers om een drag alter ego te maken. Hun personage moest met gender spelen, grotesk zijn en verborgen stukken bevatten van henzelf. Zo ontstonden Nancy Nightmare, Juicy Joseph, Lady Lazarus. Ludieke personages die toch menselijk blijven, geen karikaturen. Het zijn mensen die een drag alter ego gebruiken als masker om in de nachtclub te vertoeven. Met Coco speel ik met mijn sensualiteit. Ik ben een heel seksueel iemand maar geef daar in het alledaags leven niet alle ruimte aan. Sommige mensen vinden mijn aanwezigheid al te veel (lacht). Mijn alter ego is iemand die voluit durft te gaan, ze verleidt en speelt. Het is ook iemand die zichzelf graag ziet, die blaakt van zelfvertrouwen. Als Jaouad ben ik veel bescheidener.

De performers zijn jonger dan ik, tussen 21 en 32 jaar oud, en ze hebben heel verschillende leefwerelden. Negen van hen zitten of zaten op het Conservatorium en zijn studenten woordkunst, kleinkunst of drama. Twee komen uit het voortraject theater van 'de nieuwe spelers' en zijn autodidact, net als ik. Het was uitdagend om die werelden bij elkaar te krijgen en te integreren. Ik wil dat iedereen blinkt in deze voorstelling. Er is een safe space gecreëerd door vertrouwenspersonen in het maakproces aan te stellen. Dat kon ik zelf niet zijn door mijn positie. We hebben veel met elkaar gepraat en dat ging niet altijd even makkelijk. Soms botste het, zoals dat tegenwoordig ook regelmatig in de maatschappij gebeurt. Theater is levende materie, het proces is minstens zo belangrijk als de voorstelling zelf. De weg ernaartoe was zo intens en zo mooi en soms zo verlichtend, maar soms ook zo ontzettend confronterend. We moeten blijven leren van elkaar, wat we lastig vinden, wat pijn doet, maar sommige mensen vinden het niet leuk om dingen te leren en denken dat ze alles al weten om door het leven te gaan.

Van opleiding ben ik banketbakker. In een samenleving die heel hard vertrouwt op diploma's is dat niet altijd makkelijk, maar ik ben een doorzetter en heb leren vertrouwen op mijn intuïtie. Van dragqueen tot Toneelhuis, in mijn leven heb ik nooit een patroon gevolgd. *I wanna be a glitch in the Matrix*. In *Venus In Libra* komt voor mij veel samen. Als ik het met een pateeke moet vergelijken: het is een hoorn des overvloeds geworden. Voor ieder wat wils.

Tekst: Selm Merel Wenselaers

Deel je een leuke foto? Tag ons!

@jaouadalloulofficial_
@toneelhuis

#venusinlibra
#toneelhuis

Toneelhuis werkt met subsidies van de stad Antwerpen en de Vlaamse overheid.
Grafische identiteit: Bureau Bosch&berg

TON&ELH&IS.BE